

Arrest

nr. 91 820 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 januari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde minderjarig te zijn en geboren te zijn in Nairobi op 8 augustus 1995.

U stelde de Keniaanse nationaliteit te bezitten en te zijn opgegroeid in Nairobi. U bent van gemengde Kamba-Maasai afkomst. U bent christen. U heeft uw vader nooit gekend en groeide als enig kind op bij uw moeder.

Tijdens de 2de week van december 2011 werden u en uw moeder door J., een etnische Maasai, opgepikt. Hij kwam voordien regelmatig bij jullie thuis op bezoek. U werd naar zijn huis gebracht. Uw haar werd geschoren en u werd getooid met ornamenten in been, zoals gebruikelijk bij de Maasai. Er werden ook houten ornamenten aangebracht en jullie werden naar de zitkamer van het huis begeleid, waar de 2 andere vrouwen van J. en enkele ouderlingen zich bevonden. De ouderlingen zegenden u en J. en wensten jullie veel kinderen toe. Toen besepte u dat u met J. was gehuwd. Uw moeder zei dat dit voortaan uw nieuwe thuis was en dat u er moest blijven. U werd naar een kamer met TV en een bed gebracht en alleen gelaten. U voelde zich ellendig en weende veel. Af en toe had u contact met de 2 andere echtgenotes van J.. S., de dochter van J., bracht u eten. U werd in afzondering gehouden in afwachting van uw besnijdenis, die op verzoek van uw echtgenoot zou plaatsvinden. U mocht nergens heen en het huis stond onder bewaking. U werd regelmatig verkracht door J. en door de ouderlingen. Op een dag kwam S. naar u toe om te vragen hoe het met u ging. Ze vertelde over haar eigen besnijdenis, die pijnlijk was geweest. Ze zei dat ze u zou helpen om heel ver weg te gaan, omdat ze ervan overtuigd was dat haar vader u zou vinden. U wilde graag naar de politie gaan of naar een 'rescue center' (waar men mensen opvangt die dreigen besneden of uitgehuwelijkt te worden), maar S. praatte u dat uit het hoofd. Ze nam u mee in de wagen en zei tegen één van de bewakers dat jullie gingen winkelen. S. bracht u naar G., een vriendin van haar. Daar ontmoette u een blanke vrouw met de naam D. of D., die bereid was om u te vergezellen naar het buitenland. Zij vergezelde u naar de luchthaven en gaf u een paspoort op uw naam en met uw foto. U reisde met haar naar België, waar jullie op 13 januari 2012 aankwamen. Zij toonde u een rij en zei u dat u moest wachten en hulp zou krijgen. Ze nam uw paspoort terug mee. U vroeg op 13 januari 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet overtuigd heeft dat u werkelijk gedwongen werd om te huwen en dat u besnijdenis zou moeten ondergaan op verzoek van uw echtgenoot.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw identiteit en etnische afkomst.

U verklaarde van gemengde Kamba/Maasai-afkomst te zijn, maar vreemd genoeg kon u geen uitsluitsel geven of uw vader dan wel uw moeder Maasai (of Kamba) zijn (gehoor CGVS, p. 4-5). Het is – gezien het belang van etnische origine in Kenia (en Afrika in het algemeen) en vermits zowel de Kamba-etnie als de Maasai-etnie een patrilineaire afstammingsstelsel hanteren (zie informatie in het administratief dossier), bijzonder vreemd dat u niet weet welke (van de 2) etnie(ën) uw vader had, vermits deze informatie van grote betekenis is voor iemands identiteit en grote impact heeft op iemands (dagelijkse) leven. U zei ook de naam van uw vader niet te kennen (gehoor CGVS, p. 3), hetgeen evenzeer vreemd is, te meer omdat u voor de DVZ verklaarde dat het onderdeel M. van uw naam een Kamba-naam is en A. een Maasai-naam (gehoor DVZ dd. 4 april 2012, pt. 6 D), waaruit kan worden afgeleid dat u minstens een deel van uw vaders naam draagt. U kent ook de nationaliteit van uw vader niet (gehoor CGVS, p. 5). Merkwaardig is verder dat u de taal van de Maasai niet spreekt – ook geen elementaire begroeting kent in de taal van de Maasai – terwijl u nochtans beweerde dat uw moeder de taal van de Maasai sprak (gehoor CGVS, p. 4 en 6) en dat uw man een etnische Maasai was (gehoor CGVS, p. 14). Uw vage en incoherente verklaringen over uw etnische herkomst en afstamming verhinderen het CGVS om hierop een duidelijk zicht te krijgen, hetgeen nochtans noodzakelijk is in het licht van het door u aangehaalde gedwongen huwelijk en besnijdenis, vermits deze praktijken onlosmakelijk verbonden zijn met tribale tradities.

Verder legde u bijzonder vage verklaringen af over uw echtgenoot.

Gevraagd naar zijn naam, kon u enkel zijn voornaam geven (gehoor CGVS, p. 4 en 14). U stelde dat uw echtgenoot militair was, maar zijn graad is u niet bekend, wat verbazing wekt omdat u tegelijk beweerde dat u denkt dat hij een hoge graad had (gehoor CGVS, p. 6). U beweerde dat hij dikwijls in uniform rondliep, maar u kon de kleur van zijn hoofddekseel niet beschrijven (gehoor CGVS, p. 14-15). Evenmin wist u waar (in welke kazerne) hij als militair was gebaseerd (gehoor CGVS, p. 14). U weet niet of uw man christen was (gehoor CGVS, p. 6) en of hij naar de kerk ging (gehoor CGVS, p. 16). U verklaarde dat hij 2 echtgenotes had (gehoor CGVS, p. 15) die u af en toe kwamen bezoeken in de periode dat u in zijn huis verbleef en vriendelijk met u omgingen (gehoor CGVS, p. 15). Vreemd genoeg blijkt u hun namen niet te kennen (gehoor CGVS, p. 15). U weet evenmin hoeveel kinderen J. heeft en kan maar 1 van zijn kinderen bij naam noemen (gehoor CGVS, p. 15). Deze onwetendheden zijn frappant, te meer omdat u verklaarde dat deze man jarenlang op regelmatige basis bij jullie thuis op bezoek kwam (gehoor CGVS, p. 10).

Verder legde u weinig overtuigende verklaringen af over het huwelijk met J..

U verklaarde dat u (en uw moeder) op de dag van uw huwelijk met de wagen werd(en) opgehaald door uw echtgenoot en naar zijn huis werd gebracht (gehoor p. 8-9) en dat u uit de context afleidde dat u met J. getrouwd was (gehoor CGVS, p. 11). Het is vreemd is dat u enerzijds verklaarde dat het gedwongen huwelijk met J. voor u onverwacht kwam ; dat uw moeder wel al gezegd had dat u moest trouwen, maar dat u haar niet ernstig nam en dacht dat ze hypothetisch sprak (gehoor CGVS, p. 12), terwijl u anderzijds verklaarde dat gedwongen huwelijken wel voorkomen in uw cultuur en gebruikelijk zijn in uw gemeenschap (gehoor CGVS, p. 12-13). Er is immers geen tastbare reden – u haalde er in elk geval geen aan - waaruit zou kunnen blijken dat uw moeder het niet meende toen ze zei dat u moest trouwen, doch integendeel, want uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat ze niet wilde dat u naar de secundaire school ging, precies omdat ze vond dat u moest trouwen (gehoor CGVS, p. 12), hetgeen toch een indicatie was om te veronderstellen dat het haar menens was.

Op de vraag of uw huwelijk verbonden was met een etnische groep, antwoordde u aanvankelijk bevestigend en zei u dat het met de Maasai-traditie gelinkt was (gehoor CGVS, p. 4), maar toen u later tijdens hetzelfde gehoor gevraagd werd of de ceremonie van uw huwelijk volgens de Maasai-traditie verliep, antwoordde u in minder uitgesproken bewoordingen dat u dat denkt, en toen u gevraagd werd of u er niet zeker van was antwoordde u 'Nee' (gehoor CGVS, p. 13), hetgeen erg bevreemdend overkomt. U verklaarde dat er ouderlingen ('elders') op de huwelijksceremonie aanwezig waren en dat zij u veel kinderen toewensten (gehoor CGVS, p. 11), maar u kan niet preciseren met hoeveel ze waren (gehoor CGVS, p. 13). U bleek evenmin te weten op welke wijze de bruidsschat door uw echtgenoot werd betaald (gehoor CGVS, p. 14).

In het licht van uw bewering dat u weet dat gedwongen huwelijk door de Keniaanse autoriteiten verboden is (gehoor CGVS, p. 17) en dat vrouwen hiervoor beroep kunnen doen op de politie en onderdak kunnen krijgen in een 'rescue center' (gehoor CGVS, p. 8), is het des te merkwaardiger dat u noch de ene, noch de andere piste zou hebben uitgeprobeerd (gehoor CGVS, p. 17). Op de vraag of de politie geen optie was, antwoordde dat de dochter van uw echtgenoot zei van niet, omdat ze niets zouden doen en u zei dat bovendien het dichtstbijzijnde rescue center te ver was (gehoor CGVS, p. 17). Deze verantwoordingen zijn echter helemaal niet afdoende als verklaring waarom u in Kenia geen bescherming zou hebben gezocht.

Uw verklaringen over uw nakende besnijdenis zijn evenmin overtuigend.

U verklaarde dat u na uw huwelijk in afzondering werd gehouden met het oog op uw besnijdenis (gehoor CGVS, p. 15). U kon echter niet preciseren wanneer uw besnijdenis zou plaatsvinden (gehoor CGVS, p. 18). Op de vraag of het gebruikelijk is dat meisjes besneden worden na het huwelijk, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd of de meesten voor het huwelijk besneden worden, antwoordde u bevestigend (gehoor CGVS, p. 18). Op de vraag waarom u dan na het huwelijk werd besneden, antwoordde u dat uw moeder het nooit nodig had gevonden om u te laten besnijden, maar dat uw man het had gevraagd en dat het daarom moest (gehoor CGVS, p. 18).

Dit is echter geen antwoord op de vraag waarom u na uw huwelijk zou worden besneden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat besnijdenis bij Maasai-meisjes meestal tussen de leeftijd van 12-15 jaar wordt uitgevoerd vóór ze huwen omdat de Maasai ervan uitgaan dat een meisje dankzij de besnijdenis 'ongerept' blijft tot ze gaat trouwen (zie informatie in het administratief dossier). Het is dan ook vreemd dat uw echtgenoot – tegen de Maasai-traditie in – eerst een huwelijk met u zou hebben gesloten, maar uw besnijdenis na jullie huwelijk zou hebben gepland (gehoor CGVS, p. 16). U verklaarde verder dat S., de dochter van uw echtgenoot, over besnijdenis zei dat het pijnlijk was, dat ze snijden en dichtnaaien (gehoor CGVS, p. 19). Op de vraag wat u bedoelt met dichtnaaien, voegde u eraan toe dat enkel een kleine opening wordt opengelaten (gehoor CGVS, p. 19). De beschrijving van de besnijdenis die u hier geeft is echter deze van infibulatie (besnijdenis Type III), die in Kenia bij etnische Somali's wordt toegepast. Bij Maasai wordt echter besnijdenis Type I of II toegepast (zie informatie in het administratief dossier). Het is dan ook niet aannemelijk dat S. – als dochter van uw echtgenoot die een etnische Maasai was (gehoor CGVS, p. 14) – infibulatie zou hebben ondergaan, vermits dit niet gebruikelijk is bij de Maasai.

Ook voor wat vrouwenbesnijdenis betreft, blijkt u te weten dat dit door de Keniaanse autoriteiten verboden is (gehoor CGVS, p. 19 en 20), hetgeen evenzeer de hierboven gemaakte bedenking oproept waarom u in dat verband geen beroep deed op de politie of een 'rescue center' (cf. infra).

Uw verklaarde minderjarigheid vormt geen afdoende verantwoording voor hogervermelde vaagheden en onwetendheden. Uit het geheel van uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat uw theoretische kennis over gedwongen huwelijk (gehoor CGVS, p. 17) en besnijdenis (gehoor CGVS, p. 18, 19 en 20) bijzonder uitgebreid is, maar dat u anderzijds vrijwel niemand persoonlijk kent die gedwongen moest huwen of dit weigerde (gehoor CGVS, p. 12-13) en dat u slechts 1 meisje kent dat besneden is (gehoor CGVS, p. 18 en 20) en ook niet eens weet of uw moeder besneden is (gehoor CGVS, p. 18). Evenzeer blijkt u te weten welke (theoretische) opties iemand in Kenia heeft die dreigt te worden uitgehuwelijkt of besneden, maar heeft u in de praktijk volstrekt geen gebruik gemaakt van deze opties, om redenen die weinig overtuigend zijn. Dit alles heeft als gevolg dat uw verklaringen bijzonder weinig doorleefd overkomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen hogervermelde argumenten niet. De twee kopies van ingescande schoolattesten bevatten geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Het door u voorgelegde attest van verpleegkundige C. V., doet evenmin afbreuk aan het voorgaande omdat niet betwist wordt dat u geen besnijdenis heeft ondergaan. Een attest van uw niet-besnijdenis houdt op zich geen bewijs in voor een toekomstige besnijdenis bij terugkeer naar Kenia, waar vrouwenbesnijdenis wettelijk verboden is. Bovendien zijn uw verklaringen over uw toekomstige besnijdenis ongeloofwaardig bevonden. U legde geen documenten voor om uw identiteit te staven en evenmin om uw reisweg van Kenia naar België te bewijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op een schending van het fair-play beginsel; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht; van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoekster werpt op *“De overheid moet, conform het fair-play beginsel open, eerlijk en royaal handelen”*, dat het fair-play beginsel geschonden werd doordat reeds op 11 juni 2012 een beslissing werd genomen, hoewel haar na het beëindigen van het gehoor op 6 juni 2012 op het CGVS gezegd zou zijn geweest dat zij nog vijf werkdagen de tijd had om eventuele aanvullende documenten en bemerkingen over te maken.

De Raad stelt vast dat daargelaten een dergelijke termijn van vijf werkdagen niet blijkt uit het administratief dossier, verzoekster inderdaad tijdens het CGVS-verhoor heeft gesteld dat er nog een document zal worden toegezonden, een *“brief van de chie” “om te bewijzen dat ik van mijn gemeenschap ben”*, waarvan ze de inhoud niet kent, noch de naam van de opsteller, noch wanneer dit document zal toekomen (gehoor CGVS, p. 23). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster bezwaarlijk belang heeft bij dit onderdeel van het middel nu uit het administratieve dossier en het verzoekschrift blijkt dat er geen *“brief”* of document werd bijgevoegd. Derhalve is dit onderdeel van het middel, in zoverre al nuttig aangevoerd, ongegrond.

2.3. Verzoekster stelt *“dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve”*. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster niet akkoord is met deze motieven en louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven. Het middel dient dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster werd van bij de beginfase van de asielprocedure aangemoedigd om alle nuttige documenten en elementen ter staving van haar relaas aan te brengen. Verzoekster kreeg in haar vragenlijst de kans om alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Verzoekster kreeg opnieuw tijdens het interview de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en zoals in alle stadia van de procedure, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen.

De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeksters gehoor werd aangepast aan haar leeftijd en uitgevoerd werd door een gespecialiseerd dossierbehandelaar die, zoals verweerder opmerkt, binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verzoekster werd bovendien bijgestaan door haar voogd en een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Tevens werd er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. Dat de commissaris-generaal *“geenszins (...) open, eerlijk en royaal”* gehandeld zou hebben is een zware beschuldiging die niet wordt aangetoond, noch kan blijken uit het administratief dossier te meer nu de afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft om oneerlijk of niet-royaal te handelen.

2.5. Ter terechtzitting werd beslist de zaak aan te houden tot op het einde van de zitting zodat, gezien de aangevoerde asielmotieven, enkel de partijen betrokken bij de zaak van de minderjarige verzoekster aanwezig waren in de zittingszaal.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om haar gedwongen huwelijk en de daarmee samenhangende besnijdenis geloofwaardig en aannemelijk te maken.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Het is vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst, vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). Hetzelfde geldt voor het duiden van de etnische herkomst.

3.2.1. Verzoekster kan haar identiteit en nationaliteit niet aantonen met authentieke documenten. Nochtans is verzoekster vertrokken met een paspoort op eigen naam en met eigen foto (zie Dienst Vreemdelingenzaken), wat niet kan verbazen gezien verzoekster geen problemen heeft met haar overheid en er dus geen redenen zijn waarom verzoekster zich niet tot haar autoriteiten wendt om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Het niet neerleggen van identiteitsdocumenten kan verzoekster dus aangerekend worden te meer gezien ze voor haar studies in België, wel schoolattesten kan opvragen en kan verkrijgen maar nalaat aan te tonen dat deze haar toebehoren.

3.3. Verzoekster kan evenmin haar etnische herkomst eenduidig benoemen. Verzoekster weet niet of haar vader Kamba of Maasai is terwijl dit gegeven essentieel is in haar asielrelaas. Verzoekster legt tevens vage verklaringen af omtrent haar moeders herkomst en ook in het verzoekschrift wordt gesteld dat *“het tevens mogelijk is dat zij zowel het Maasai als het Kamba deel van haar naam van haar moeder erfde, gezien haar moeder ook uit een interetnisch huwelijk kan stammen”* zonder dit evenwel concreet toe te lichten zodat louter gissingen worden aangevoerd. Voorts, daargelaten dat verzoekster geheel

onbekend is met haar vader (naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, nationaliteit, etnie en beroep, zie verklaring DVZ 11) kan gezien het bijzonder belang van het patrilineaire afstamingssysteem in Kenia (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) de Raad niet inzien hoe verzoekster die bevestigt *“dat er een zekere gevoeligheid omtrent “etniciteit” in een land als Kenia heerst, tezelfdertijd ernstig kan beweren dat etnische herkomst “uit veiligheidsoverwegingen, taboe werd verklaard”*. Etnische identificatie en tradities, etnisch geweld, etnische discriminatie en etnische gevoeligheid veronderstellen een maatschappij waar etniciteit een (her)kenbaar deel uitmaakt van de identiteit. Zoals uit de landeninformatie blijkt, kan de levensloop, het huwelijk, de besnijdenis en de contacten niet worden losgezien van de etnische herkomst en de godsdienst. Bovendien verklaart verzoekster zelf dat haar moeder haar in “beide culturen” grootbracht zodat ze minstens moet kunnen toelichten waaruit dit blijkt. Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoekster haar eigen etnische herkomst niet kent, te meer nu ze al meer dan 16 jaar was toen ze Kenia verliet.

4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de kern van de weigeringsbeslissing niet weerlegt met name dat ze fundamenteel onwetend is over de aanvoerde vervolging.

4.1. Verzoekster stelt thans in het verzoekschrift strijdig met de vragenlijst waar ze verklaarde dat zij *“de talen van allebei”*, zijnde *“Kamba en Maasai”* sprak (vragen 8 en 7), dat zij de taal van de Maasai niet sprak omdat haar moeder haar dit nooit aangeleerd heeft. Verzoekster bevestigt aldus de laatste versie van haar verklaringen (CGVS-gehoor p. 5) dat ze de taal van de Maasai niet spreekt, zelfs nooit gehoord heeft dat Maasai woorden gebruiken om te groeten. Verzoekster kan dan ook niet volhouden speciale contacten te hebben met de Maasai.

4.2. Verzoekster had tevens minimale verklaringen moeten kunnen afleggen over haar huwelijk en dit niettemin ze geen geloof hechtte aan een nakend huwelijk. Verzoekster heeft geen indicatie van een bruidsschat. Verzoekster is niet zeker of de ceremonie volgens Maasai traditie is gebeurd (gehoor CGVS, p. 13) terwijl dergelijke kwesties niet kunnen ontsnappen aan haar aandacht nu dit een specifieke sociale gebeurtenis is waaraan ze diende mee te werken. Verzoekster wijzigt bovendien in het verzoekschrift haar beweringen rond haar huwelijk waar ze stelt dat ze het aantal ouderlingen tijdens het huwelijk niet kon weten *“daar deze vermengd waren met de rest van het volk”* terwijl ze tijdens het CGVS-verhoor verklaarde dat enkel haar echtgenoot, zijn andere vrouwen en de *“elders”* aanwezig waren op de ceremonie en dat de ceremonie binnen plaats vond en dat de genodigden buiten waren (gehoor CGVS, p. 13-14). Voorts kan niet overtuigen dat verzoekster ook tijdens het huwelijk niet gehoord heeft hoe Maasai elkaar begroeten. Verzoekster blijft aldus onbekend met eenvoudige visuele en auditieve aspecten van het beweerde huwelijk terwijl, wat ook de omstandigheden waren waarin ze plaatsgrepen, verzoekster deze had moeten kunnen toelichten, minstens deze aspecten vermelden die in de ogen van een 16-jarige opvielen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze voorbereid was voor een huwelijksceremonie en gehuwd is, zeker niet indien het een traditioneel huwelijk betrof en verzoekster niet aantoont dat dit niet aan strikte rituelen is verbonden. Er wordt aldus niet aangetoond dat verzoekster gehuwd is, of een gedwongen (traditioneel) huwelijk diende te ondergaan.

4.2.1. Verzoekster is tevens onbekend met haar echtgenoot. Verzoekster kent noch de naam, geboortedatum of geboorteplaats van haar beweerde echtgenoot, noch of hij christen is (gehoor p. 6), noch wat de kleur van zijn cap is waarmee hij als militair rondliep, noch de naam van zijn andere echtgenotes, noch hoeveel kinderen hij had (gehoor p. 14-15). Verzoekster brengt aldus geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat ze aan een bepaalde man zou beloofd zijn, laat staan er mee gehuwd is. Dergelijke verregaande onwetendheid klemmt te meer nu ze deze persoon als een *“oom”* aanzag, deze man al vanaf de lagere school bij verzoekster thuis op bezoek kwam (gehoor CGVS, p. 10) en het een hoge militair betrof. Verzoekster verklaart evenmin waarom ze beweert dat haar man Maasai is of uit welke bijzondere kenmerken ze dit afleidt (verklaring DVZ vraag 15). Daar waar verzoekster verklaart dat in weerwil tot de bewering van het CGVS, de hoge graad van J. niet verbazend is, wijst de Raad erop dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekster verklaard heeft dat haar echtgenoot militair was, maar dat zijn graad haar niet bekend is, wat verbazing wekt omdat verzoekster tegelijk beweert dat zij denkt dat hij een hoge graad had (gehoor CGVS, p. 6). Bovendien is het redelijk te denken dat ook in Kenia hoge militairen bij hun graad worden benoemd, zij het door haar moeder of in gesprekken tussen haar moeder en haarzelf of derden. Verzoekster licht dan ook niet toe uit welke

verklaringen dan wel moet blijken dat ze een echtgenoot heeft, dat het een hoge militair was en dat deze man invloed had.

4.2.2. Verzoeksters gedwongen huwelijk wordt verder ondergraven door verzoeksters verklaringen inzake de daaraan verbonden besnijdenis. Uit het CGVS-verhoor kan blijken dat verzoekster een behoorlijke theoretische kennis heeft inzake gedwongen huwelijken en besnijdenis die haaks staat op haar gebrekkige parate kennis over deze kwesties uit haar eigen leefomgeving. Dit klemte te meer nu verzoekster beweert dat haar vlucht- en asielmotieven ingegeven werden door een nakende besnijdenis zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit punt zowel met S. als met D. werd besproken om zo de noodzaak vast te stellen voor het nemen van buitengewone en zeer kostelijke maatregelen tot vluchten, te meer nu de dochter S. van haar beweerde echtgenoot de enige besneden vrouw was die ze kende. Tevens indien zoals verzoekster beweert ze gedeeltelijk Maasai is, kan niet worden aangenomen dat ze geen besneden vrouwen kent nu volgens de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie bijna alle Maasai vrouwen worden besneden. Dit klemte te meer gezien verzoeksters leeftijd en niet kan worden aangenomen dat ze geen kennissen of vriendinnen had die besneden waren of werden. Aangezien verzoekster ten slotte ook niet weet of haar eigen moeder besneden is (gehoor p. 18) en ze slechts één besneden vrouw kent, moet aldus worden vastgesteld dat besnijdenis geen punt van belangstelling of vrees was in verzoeksters sociale omgeving.

4.2.3. Anderzijds blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie dat de besnijdenisratio en sociale druk onder Maasai vrouwen bijzonder hoog is, dat besnijdenis bij Maasai-meisjes meestal tussen de leeftijd van 12-15 jaar wordt uitgevoerd vóór ze huwen omdat, ook volgens de Maasai, een meisje dankzij de besnijdenis 'ongerept' blijft tot ze gaat trouwen en onbesneden (Maasai) vrouwen geen kans maken om uitgehuwelijkt te worden aan een Maasai man, zoals verzoekster voorhoudt. Indien verzoekster terecht stelt dat jonge meisjes meestal niet op voorhand worden ingelicht van een besnijdenis, ligt dit *in casu* anders. Immers verzoekster werd niet besneden door haar moeder, maar ze is gevlucht omwille van een gedwongen huwelijk en de daaraan verbonden eis tot besnijdenis van een traditionele echtgenoot. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeksters beweerde traditionele echtgenoot –volledig tegen de Maasai-traditie in– de huwelijksplechtigheid laat plaatsgrijpen vóór het besnijdenisritueel. Dit ondergraaft verder het geloof dat kan gehecht worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen nuttige elementen aan die deze vaststelling kunnen wijzigen of anders belichten. Verzoekster opmerkingen in het verzoekschrift onder punt 1.9. zijn net argumenten die de besnijdenis vóór het huwelijk staven, eventueel een herbesnijdenis na bevallingen tijdens het huwelijk. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering aan een Maasai te zijn uitgehuwelijkt. Daar waar verzoekster er ten slotte op wijst dat zij in dit verband op twee tegenovergestelde vragen gelijk zou hebben geantwoord, stelt de Raad vast dat dergelijke bewering geen grondslag vindt in het gehoorverslag.

5. Doorheen het verzoekschrift verwijt verzoekster het CGVS dat de behandeling van de asielaanvraag gebrekkig werd gevoerd. Verzoekster stelt tevens dat ze niet kon antwoorden op de vragen omdat ze jong en minderjarig is en dat er geen rekening mee werd gehouden dat ze is opgegroeid in sociaal isolement en in de slums.

5.1. De bewering in het verzoekschrift dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal het onderzoek niet degelijk heeft uitgevoerd, wordt niet concreet toegelicht. Zo blijft de bewering dat geen "*free narrative*" interview werd afgenomen louter theoretisch en licht verzoekster niet toe welke elementen ze niet kon aanbrengen, welke vragen ze anders had kunnen beantwoorden of welke gegevens ze door de vraagstelling niet kon vermelden. Evenmin werd hierover door de advocaat of de voogd enige melding gemaakt op het einde van het CGVS-gehoor. Voorts werd wel gesteund op concrete en actuele landeninformatie om de gegrondheid van haar beweringen na te gaan.

5.2. Verzoekster voert aan dat de dossierbehandelaar geen psycholoog is en dat, indien er vragen of onduidelijkheden zouden zijn over de mentale en psychische toestand van verzoekster of haar belevingen, het CGVS haar eigen psy-supportcel diende in te schakelen.

Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt echter niet dat er vragen of onduidelijkheden zouden zijn over de mentale en psychische toestand van verzoekster. Evenmin wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Er bestaat daarenboven

geen verplichting voor de commissaris-generaal om tijdens of na een gehoor bijstand te verlenen van een psycholoog. Uit het CGVS-verhoor blijkt wel dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoekster goed kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Verzoekster kon bijkomend nog toevoegingen doen aan haar asielrelaas en heeft daarvan gebruik gemaakt om te wijzen op een document dat wordt aangevraagd in Kenia, maar noch verzoekster, noch haar raadsman, noch haar voogd hebben melding gemaakt van tekortkomingen tijdens het gehoor of van lacunes in het relaas waar geen vragen rond gesteld werden. Ten slotte kan de opmerking van de voogd dat verzoekster zich soms afsluit, niet verbazen nu het voor iedere adolescent niet evident is om de vertrouwde omgeving en mensen te moeten achterlaten om naar een vreemd land te gaan, laat staan voor een alleenstaande minderjarige.

5.3. Waar verzoekster verder in het verzoekschrift beweert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar leeftijd en lage scholingsgraad, ziet de Raad niet in hoe het feit dat verzoekster acht jaar onderwijs heeft genoten, haar zou verhinderen om coherente verklaringen af te leggen over feiten die ze zelf aanbrengt omdat ze deze zelf zou hebben meegemaakt, gezien en gehoord. Bovendien blijkt uit het CGVS-verhoor dat verzoekster verstandig is en bijvoorbeeld wel aangeleerde technische toelichtingen kan geven (besnijdenis, shelters).

5.4. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat zij in sociaal isolement is opgegroeid, daar zij haar moeder hielp in de winkel (gehoor p. 6, vragenlijst 10b) en naar school ging. Verzoekster blijft bij loutere beweringen waar ze stelt dat zij buiten haar moeder met geen enkel familielid contact had, dat zij geen buitenschoolse contacten of vrienden had en dat zij zelfs een zeer minimaal contact had met mensen van haar school, “geen vriendinnen” had en ze hun (telefoon)nummers niet kent. Immers kan niet worden ingezien waarom een schoolkind geen contact zou hebben met vriendinnetjes, burens, vrienden van haar moeder of goede klanten, minstens wordt dit niet toegelicht. Verzoekster beweert bovendien dat niettegenstaande ze het inschrijvingsgeld niet kon betalen, ze toch toegelaten werd om deel te nemen aan de examens terwijl “*normaliter mag iemand die school fees niet betaalt geen examen doen*”. Dit houdt in dat verzoekster of haar moeder contact had met de school, dat overleg werd gepleegd, en de school welwillend stond tegenover verzoekster. Verzoekster heeft ook vanuit België de school aangeschreven en mocht getuigschriften ontvangen (zie documenten in administratief dossier). Daarenboven, daargelaten of verzoekster de enige dochter is van een alleenstaande moeder, kan niets haar beletten haar grootouders, tantes, ooms of andere familie langs moeders zijde te kennen, noch derden uit haar onmiddellijke omgeving, zeker nu ze volgens het verzoekschrift opgroeide in een “slum” dat op zich reeds een nauw sociaal weefsel is. Verzoekster maakt geen sociaal isolement aannemelijk. Er kan dan ook verwacht worden dat ze de gestelde vragen voldoende kan beantwoorden of minstens concreet kan toelichten waarom ze eventueel geen gedegen antwoord kan geven. Dit is niet het geval.

5.5. In zoverre dat verzoekster, aangaande de prevalentie van besnijdenis binnen de verschillende etnieën, meent dat geenszins rekening kan worden gehouden met de inschatting die door verzoekster is gebeurd, daar zij minderjarig is en evenmin een expert, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeksters algemene inschatting van de besnijdenisgraad bij de Maasai en de Kamba niet aangehaald werd in de bestreden beslissing; zodoende heeft dit aspect van verzoeksters verweer geen feitelijke grond.

5.6. Er kan evenmin aangenomen worden dat verzoekster dient te vrezen voor besnijdenis. Vooreerst kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat haar moeder zelf besneden werd. Wel blijkt dat verzoeksters moeder het nooit nodig had gevonden om verzoekster te laten besnijden. Aangezien verzoeksters verklaringen rond een gedwongen huwelijk of echtgenoot niet waarachtig zijn, verzoekster geen andere concrete elementen aanbrengt en ze geen familieleden of vriendinnen/kennissen kent die dit hebben doorgemaakt kan, zoals hoger reeds gesteld, niet blijken dat verzoekster uit een sociale omgeving komt waar besnijdenis wordt toegepast.

6. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten (waaronder Unicef, *US Department of state*) dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009, nr. 5.146) zeker nu uit de objectieve gegevens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet besneden was toen ze toekwam in België en dit

terwijl ze de leeftijd van besnijdenis (bij de Masaai) al voorbij was. Verzoeksters moeder heeft aldus niet de intentie gehad verzoekster te besnijden, en verzoekster heeft ook uitdrukkelijk de besnijdenis aan de huwelijkspartner van haar gedwongen maar niet aannemelijk gemaakt huwelijk verbonden.

6.1. De Raad stelt verder vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden, onwaarschijnlijkheden en in het bijzonder, het contrast tussen verzoeksters gedegen theoretische kennis inzake gedwongen huwelijk en besnijdenis en haar onkunde om enige concrete ervaringen, situaties of anekdotes ter zake te evoceren, de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van verzoeksters verklaringen en de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal in deze terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

6.1.1. Daar waar verzoekster nog beweert dat haar asielaanvraag geenszins onderzocht werd vanuit het perspectief van het behoren tot een sociale groep, gaat verzoekster volledig voorbij aan de motieven en conclusies van de bestreden beslissing, waaruit wel degelijk blijkt dat er een heel omvangrijk en grondig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters vrees voor vervolging omwille van een beweerd gedwongen huwelijk en de hierop volgende beweerde besnijdenis, doch dat verzoeksters asielrelaas in deze terecht ongeloofwaardig werd bevonden. Het criterium “sociale groep”, kan aldus niet nuttig aangevoerd worden.

6.1.2. Aangezien noch verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk, noch de nakende besnijdenis, door de Raad geloofwaardig is bevonden, zijn er geen redenen waarom verzoekster bescherming moet zoeken, laat staan internationale bescherming. De argumenten in het verzoekschrift inzake de louter niet toepassing van het wettelijk verbod op gedwongen huwelijk en besnijdenis, de corruptie bij de politie in Kenia en verzoeksters verklaringen over mogelijk onderdak in een ‘rescue center’ (gehoor p. 8) zijn dan ook niet nuttig. Er kan immers geen mishandeling, laat staan vervolging worden vastgesteld. Verzoekster was in goede gezondheid bij haar binnenkomst. Haar (alleenstaande) moeder heeft verzoeksters fysieke integriteit bewaakt en voorts kon verzoekster wel naar school gaan (zie schoolattesten) en had ze de steun van haar leerkrachten.

6.2. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van haar asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar de CGVS en het maken van persoonlijke vergoelijkungen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

6.3. Tot slot dient te worden benadrukt dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Hetzelfde geldt voor de UNHCR “*Guidelines on international protection: child asylum claims*” en “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*”.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

7. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

7.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij, ingeval van terugkeer, het slachtoffer zal worden van een vrouwenbesnijdenis. Verzoekster wijst andermaal op de hoge prevalentiegraad binnen haar etnie. Verzoekster wijst erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het

Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoekster teruggewezen zou worden naar Kenia, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoekster. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 EVRM verboden is.

7.2. De Raad wijst erop dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b - net als bij de vluchtelingenstatus - de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Een psychologische ontreddeering valt evenmin onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar etnie niet aantoon, noch aannemelijk maakt gedeeltelijk Maasai te zijn. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar Kenia, zeker gezien er geen redenen zijn te veronderstellen dat verzoekers moeder haar ooit wilde besnijden of niettegenstaande haar leeftijd, alsnog zou kunnen verplichten te besnijden.

7.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

8. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoon dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

8.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK